

opusdei.org

# Samarbeid for Indonesia

Apple er en filippinsk mastergradsstudent ved det katolske universitet i Surabaya. Hun dro til Indonesia sammen med tre andre kvinner for å starte Opus Deis apostoliske virksomhet i dette landet.

02.11.2010

Da Opus Deis prelat i 2007 kunngjorde at permanent apostolisk arbeid skulle begynne i Indonesia, følte jeg behov for å hjelpe til på en eller annen måte, da jeg visst at dette

var like sør for mitt hjemland og at indonesere har mange felles trekk med filippinere, fordi begge er av samme malayiske opprinnelse. Selv om denne ideen var litt fjern, og i utkanten av min bevissthet, ble det snart til en besluttsom streben. I september 2009 satte jeg foten på indonesisk jord for første gang. Jeg kom dit sammen med tre indonesere som hadde møtt og blitt medlemmer av Verket i andre land der de studerte. Fire dager senere ankom en fjerde, fra USA. Selv om det hadde blitt gjort turer til Jakarta siden 1990-tallet slo vi oss ned i Surabaya, hovedstaden på Øst-Java. Fra Surabaya fortsatte vi å ta turer til Jakarta, en times flytur unna, for å treffe medlemmer av Verket, medarbeidere og venner.

Det tok ikke lang tid før jeg forsto at det største gode ved dette landet er folket. Hver dag opplevde vi indonesernes varme, sjenerøsitet og

åpenhet. Dette ble følbart for meg da jeg dro for å se universitet der jeg skulle studere språket. Menneskene på det internasjonale kontoret og på språksenteret ønsket meg hjertelig velkommen. Senere fant jeg ut at det overalt er lett å starte en samtale og få nye venner selv da jeg snakket elementært indonesisk. Det skjedde når jeg satt for å spise min lunsjmatpakke på universitetsområdet, når jeg studerte i biblioteket, og når jeg tok bemoen (det offentlige bytransportmidlet) til og fra skolen. Når folk fant ut at jeg var utlending, var de glade for å kunne snakke med og vise interesse for meg. Når andre bemo-passasjerer merket at jeg var litt usikker på veien, var de alltid klare til å hjelpe meg.

Men denne sjenerøsiteten ble fremvist langt tidligere, av ekteparet som eier huset der vi bor. De har alltid vært oppmerksomme overfor oss, forutsett alt vi har trengt, og

gjort vår tilpasning til våre nye omgivelser enklere. En gang da vi takket dem, sa de at de bare ”ga tilbake til Gud det som tilhørte Ham fra starten av.”

Gamle kontakter fra tidligere turer så vel som nye bekjentskaper ble sanert gode venner og samarbeidspartnere. Det å få alle slags gaver og godsaker fra dem særlig i vår første tid her, eller bare det å få telefoner der folk ville høre hvordan vi hadde det, ble en del av dagliglivet. De hjalp oss også utrettelig med å fullføre oppussingen og få vårt nye hjem i orden. En måned før vi ankom, hadde mine tre indonesiske venner slått seg ned her for å holde øye med oppussingen og begynne å anskaffe ting. Derfor kom jeg til et hus som allerede hadde en del møbler og med et provisorisk kapell. Litt etter litt arbeidet vi for å fullføre anskaffelsene. Det kom hjelp på alle slags måter, med å rengjøre stedet,

handle inn ting vi trengte, sette opp bibliotekbøkene, installere telefoner og andre elektriske ting. I februar i år ble kapellet endelig ferdig. Like etter det ble leserommet også ferdig.

For tiden er jeg opptatt med høyere studier ved Det katolske universitet, som er like ved der vi bor. Jeg er eneste utlending i en klasse på 18, men fra første stund av følte jeg meg ikke annerledes enn dem. De har tatt imot meg som en i klassen, slik at jeg kan si at jeg virkelig føler meg hjemme. De hjelper meg å lære språket ved å snakke indonesisk med meg, og de er svært tålmodige så jeg ikke skal falle ut av samtalene. Takket være dette har mine språkkunnskaper blitt betydelig bedre.

Fra samme universitet har våre unge venner kommet, de som har begynt å delta i aktivitetene på senteret. Takket være et ungt medlem i Verket,

som tok med en venn til sentret da hun tilbrakte julen i Surabaya, sin hjemby, har en fast gruppe universitetsstudenter og unge nyutdannede begynt å delta i aktivitetene. Senere fant vi ut at flere av dem hadde støtt på Opus Dei gjennom de messene som ble holdt til ære for den hellige Josemaría i domkirken i Surabaya de to siste årene før vi kom til landet. Den hellige Josemaría hadde virkelig forberedt veien for oss.

En slående ting her i Indonesia er folks fromhet. Indoneserne er dypt religiøse. Uansett hva deres religion er, praktiserer de den trofast. Det islamske nærværet er merkbart, allerede fra 4.30 om morgenen når muslimenes første bønnerop høres. Dette gjentar seg fire ganger til i løpet av dagen frem til skumring. Jeg måtte venne meg til å se moskeer og "mushollas" (bønnesteder som er mindre enn moskeer) på hvert

gatehjørne i stedet for kirker og kapeller som er typisk for mitt katolske hjemland. Katolikkene som utgjør rundt 4 % av Surabayas befolkning på tre millioner er et levende fellesskap. De er involvert i sin menighet på en eller annen måte og er ivrige etter å lære mer om sin tro. Katolikkenes kjærlighet til sakramentene er merkbar spesielt i deres fromhet overfor den hellige eukaristi og skriftemålets sakrament. Ved en anledning da en prest nevnte i et foredrag hvor lite skriftemål praktiseres i vår tid, gikk universitetsstudentene som var i området og skriftet etterpå, noen for første gang på mange måneder. Jeg lærer også mye av den oppbyggelige måten våre katolske venner praktiserer bot ikke bare i fastetiden men også på en vanlig dag der de ber om lys for å kunne skjelne Guds vilje.

I Indonesia hvor religionsfriheten blir respektert, er det en

imponerende fredelig sameksistens mellom kristne, muslimer, hinduer, buddhister og konfusianere. De 12 religiøse høytidene som feires her i løpet av året er en blanding av høytidene til de seks offisielle religionene. Jeg ble forundret da jeg så en vimpel utenfor domkirken som gratulerte muslimene med deres Lebaran fest (slutten på Ramadan). På samme måte ble jeg gledelig overrasket over å bli hilst med et ”god jul” og ”god påske” fra mine muslimske klassekamerater.

Det er virkelig mye å lære fra folk her – fra deres høflige måte å være på og deres finfølelse og vennlighet når de møter andre mennesker for første gang. Jeg har lært å møte mennesker på samme måte som folk her på Java, det vil si, å legge høyre hånd over hjertet etter en håndhilsen som tegn på at jeg aksepterer personen jeg nettopp har møtt. Jeg har lært å si ”Tidak apa apa” (det er

ingenting) eller ”Tidak masalah” (spiller ingen rolle) når jeg blir takket for en tjeneste eller når noe ubehagelig har skjedd. Jeg lærer av surabayernes sinnsro.

En viktig del av å være ett med folket er å dele deres matskikker spesielt her hvor måltider er del av alt sosialt samvær. Chilisaus er en fast bestanddel i alle indonesiske måltider, og litt etter litt har jeg lært å ta en liten slant av det på tallerkenen. Jeg lærer også å spise ”krupuk” (kjeks) med risen og kjøttet, og benytter meg av alle slags friske saftige frukter fra denne frodige, tropiske øygruppen.

Det sies at Surabaya har fem soler fordi heten er så intens. Jeg har måttet lære litt om hagebruk for å være sikker på at vår hage, som huseieren så omhyggelig har designet og fylt med planter, skulle bevare sin grønnhet og frodighet til

tross for de høye temperaturene. En fordel er at det bare tar 15 minutter å tørke tøyet.

For tiden er det bare fem av oss i Surabaya, og jeg blir minnet om den hellige Josemarías ord i 1941 da han snakket med de få kvinnelige medlemmene i Opus Dei på den tiden om den rikelige avling som ville komme av apostolatet, og at de var som et hvetekorn som slo dype røtter som ville bli til en hveteåker.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra  
[https://opusdei.org/nb-no/article/  
samarbeid-for-indonesia/](https://opusdei.org/nb-no/article/samarbeid-for-indonesia/) (22.02.2026)